

Во ѿбще не трéба да бўдеме нито многослóвны, за да не ѿтлагошáваме ѿнія който ны слышатъ, нито пákъ молчаливы до тóлко, за да стойме помеждъ дрўгите като нýмы и вез-дўшны ѹстука́нни ѿразы: кое́то бы́ва не прї-жно на дрўгите, зашото Ѱмъ дава причина да мыслатъ, кákъ не считаме, и не внимáваме сло-вата Ѱмъ.

Глásотъ ни не трéба да бўдетъ нито тóлко голéмъ, за да заглошáва дрўгите, нито пákъ тóлко слáбъ, за да не достиѓва слóвото ни до слы́шанїето Ѱмъ.

На слóвото предметыте трéба да ѹзвíра-ме всегда, кóлкото є возможно, пополéзны и поблагодóдны, а не такóбы, който са протíвны начéстности та и на благошерáзїето. При това не трéба да бўпотреблáваме нито срамнослóвїа илѝ глáпостны разговóри, нито да произноси-ме Ѱменовáнїята на нéкoi гнúсны и мérзостны рабо́ты, нито да се шегуваме безстыдиш, бўпо-треблюше рéчи илѝ движéнїя смѣхотвóрны, напаче да се пáзиме, за да не бўдеме присмѣ-